

Calling the Lama...

Het is zomer! Voluit en met overtuiging bloeien de rozen, is de vlinderstruik getooid met dieppaarse pluimen en de Catalpa hult zich van onder tot boven in een zee van zacht geurende bloemtrossen. Of ik wil of niet maar de schoonheid die zich voor mijn ogen openbaart is overrompend. Ik kan niet anders dan stil staan, verwonderd zijn, kijken, ruiken en aanraken. De diepe stilte om mij heen wordt nog benadrukt door het zachte ruisen van het water in de beek beneden in het dal en door de vreugdekreten van de buizerd hoog boven mij die op de wind haar rondjes draait. Wij zijn het eens, het leven is een wonder! Een wonder dat zich onophoudelijk ontvouwt in de totaliteit van Dit moment. Een wonder ook omdat het geen ander doel dient dan te Zijn, niet ergens naar op weg is maar eenvoudigweg Bestaat. Dát het bestaat, precies zoals het is, is het wonder dat mij altijd aankijkt geduldig wachtend op de momenten dat ik bereid ben om te kijken, mijn hart te openen en te Zien.

*'Leave everything you know behind,
say the old prayer of rough love
and open both arms...'*

(David Whyte/Tilicho Lake)

Ik merk op hoe snel mijn mind probeert vast te leggen wat ik ervaar. Hoe het allerhande associaties te berde brengt om van dit 'prachtige moment' een verhaal te maken, een mooie herinnering waar die naderhand nog eens bij terug kan keren of anderen over kan vertellen. Dat is wat de mind doet en waar die ook erg goed in is: Verhalen spinnen uit de ervaring die we in het moment opdoen. We spinnen er zo lustig op los dat we al snel volkomen verdwaald raken in het web van verhaallijnen, oordelen en zelfbeelden die we 'ons leven' noemen. Eenmaal verstrikt in die wereld van interpretaties en conceptualisering is het niet eenvoudig om de 'naakte' waarheid van wat feitelijk IS nog te kunnen zien en te ervaren.

Non-duale bewustzijnsontwikkeling is in feite niets anders dan ons geleidelijk los te maken van het plakkerige web van onze verhalen en terug te keren in de werkelijkheid van 'wat-is'. Hoe je dat doet? Dudjom Rinpoche geeft ons een sleutel in zijn gedicht Calling the Lama from Afar als hij schrijft:

*"Omdat puur gewaarzijn van Nu de echte Boeddha is,
vinden we Hem door openheid en welbevinden in ons hart."*

Niet door iets te doen, maar door niets te doen. Niet door nieuwe concepten te spinnen, niet langer houvast te zoeken in vergelijkingen, oordelen of verwachtingen maar in plaats daarvan puur en open aanwezig te zijn. Dan stuiten we als vanzelf op Waarheid van Zijn en vinden we de wijsheid om die te bevatten in ons hart.

Het is een simpele aanwijzing maar niet eenvoudig om te volgen. Want om te kunnen rusten in openheid en welbevinden moeten we het offer brengen van houvast. Rusten in openheid betekent dat wij het houvast loslaten van onze gestructureerde mind – ego – met zijn gewoontepatronen in denken, voelen en doen. Uiteraard blijven onze gezonde ego-functies

intact, we lopen niet in zeven sloten tegelijk. Maar dat hele web van oordelen, verwachtingen, herinneringen en zelfbeelden dienen we te laten gaan.

Verlichting is voor moedige mensen. De moed om ontdaan van ego's bouwwerk naakt te staan, met lege handen en zonder programma of strategie. Dat gaat niet allemaal in één keer. De non-duale wijsheid én de hartgedragen teksten zoals we die vinden in 'Calling the Lama' voorzien je van richting en inspiratie op de weg. Het doel is de terugkeer bij je essentie, de ontdekking wie je bent als je verblijft in Nu. Aanvankelijk voelt die terugkeer alsof je in een afgrond van leegte stapt met als enige troost de zekerheid dat je in leegte niet kunt vallen juist omdat er geen bodem is.

In de perioden dat mijn hart zich opent voor Nu, weet ik niet langer wie ik ben, wat ik gedaan heb of van plan ben te doen. Ik ben, maar niet zozeer als iemand – als een persoon – maar zoals de bomen en de wind 'Zijn'. Ik verlang niets, verwacht niets en kijk niet terug. De mind roept dat zo zijn een beetje dommig is, te simpel om van betekenis te kunnen zijn. Ik ga voorbij die innerlijke druktemaker omdat wat ik werkelijk voel iets heel anders is.

Spontaan wellen stille verwondering op, diepe waardering voor 'wat is', zorgzaamheid, behoedzaamheid, respect en bovenal dankbaarheid voor het wonder en de schoonheid die zich van moment tot moment voor mijn ogen ontvouwen.

Zo zijn is ieders bestemming. Het is je geboorterecht en de reden waarom je hier bent. Om je volkomen zorgeloos te voelen, gedragen en je onvoorwaardelijk verbonden te weten met de totaliteit van Zijn. Op die momenten zul je jezelf ervaren als niets minder dan de Bron én de uitdrukking van Dat wat Zich openbaart in deze nimmer eindigende dans van schepping.

Dankbaar ben ik voor de versregels van Dudjom Rinpoche want zij wijzen niet alleen de weg naar onze essentie maar maken ook duidelijk dat liefde een ander woord is voor non-dualiteit.

Alexander